

при леглото ѝ, бѣ погалилъ косата ѝ... А тя се бѣ престорила, че спи... И отново мисълта ѝ съ пламененъ копнежъ догони бледото, строго лице на императора.

Само той я обичаше истински. Така както само лицаритѣ знаеха да обичатъ дамата си. За животъ и за смъртъ.

И тя заспа полуусмихната, съ сълзи на очи.

ГЛАВА XXVII.

На следния день Бодуенъ не се мърна въ градината. Когато хладниятъ вечеренъ вѣтръ леко залюлъ шипковитѣ храсти, Целгуба не можа да сдържи тревогата си, и като се увѣри, че Калоянъ е заетъ въ работната си, тихо се измъкна отъ палата и се затече къмъ градинитѣ. Съ копнежъ и тревога тя се залута изъ свѣститѣ пътеки, като отъ време на време се ослушваше безпокойно. Найсетне, уморена и отчаяна, тя седна на една дървена пейка и обори глава. Леки стѣпки отекнаха наблизо, и тя зачака съ напрегнатъ слухъ, цѣла треперяща отъ радостъ и вълнение.

Предъ нея застана царъ Калоянъ.

— Тукъ ли си, Целгубо? Търсихъ те навсѣкжде. Не е ли вече късно да стоишъ на хладъ?

Тя не отвърна нищо, замръзнала отъ уплаха. Царътъ седна до нея. Улови ръката ѝ.

— Чакашъ ли нѣкого?

— Не. Кого ще чакамъ?

— Казаха ми, че тукъ често си се виждала съ императора...

— Много рѣдко. Кой доброненавистникъ те е измамилъ?

— Много рѣдко ли казвашъ? Добре. Нека почакаме двамата. Ще видимъ. Мене взе да ми се струва, че Бодуенъ злоупотрѣбвява съ милостта ми...

Целгуба изтрѣпна. Ами ако латинецътъ дойдѣше сега? Какво щѣше да стане? А той щѣше да дойде направо на пейката, при която тѣ винаги сѣдаха. Тя се опита да се